

[Lone Dybkjær]

Så er der hensynet til beskæftigelsen. Med den arbejdsløshed, vi har og fortsat kan forvente at have, har vi faktisk ikke råd til at lade noget som helst være uforsøgt for at nedbringe arbejdsløsheden, og arbejdstidsnedsættelse er altså en af de muligheder, vi er nødt til at vurdere. Der er uenighed om, hvor meget det kan betyde, og det er også derfor, vi er nødt til konkret at finde ud af, hvad det kan indebære. Jeg personlig tror, at nedsættelse af arbejdstiden vil give noget på beskæftigelsesområdet, naturligvis i varierende omfang. Nogle steder vil det ikke give noget, men andre steder vil det give noget.

Derfor er det nødvendigt, at vi tager fat på det her. Jeg mener, at regeringen passende kunne begynde med den offentlige sektor, hvor regeringen selv er arbejdsgiver. Hvordan kan man forestille sig en arbejdstidsnedsættelse i den offentlige sektor? Hvordan kan det gennemføres? Hvilke praktiske problemer rejser der sig? Hvilke andre problemer rejser der sig? Jeg må til hr. Bo Kristensen sige, at der bliver nok andre problemer end dem med skabene og skrivebordene og sådan nogle ting. Det er nødvendigt, fordi regeringen, som jeg sagde, selv er aftalepartner. Den må spille ud, og det er klart, at regeringen ikke kan foretage noget fornuftigt udspil på nuværende tidspunkt, fordi den ikke har noget fornuftigt grundlag. Hele beslutningsgrundlaget er utilstrækkeligt.

Så kan regeringen sige, at den ikke mener, at arbejdstiden skal nedsættes i den offentlige sektor. Jeg er ikke enig i det. Jeg mener, det er en forkert holdning. Men så vil jeg godt spørge: hvad gør regeringen, hvis der nu kommer en arbejdstidsnedsættelse på det private arbejdsmarked? Skal det offentlige så fortsat have 40 timers arbejdsuge, eller hvad forestiller regeringen sig? Det er selvfølgelig helt illusorisk, at det offentlige, hvis der gennemføres en arbejdstidsnedsættelse på det private arbejdsmarked, ikke kommer ind i billedet.

Så kan jeg love og garantere for, at regeringen med det grundlag, vi har i dag, vil stå med håret i postkassen – for nu ikke at bruge mere mandhaftige udtryk – og så kan man virkelig som regering komme til at foretage sig noget ganske pludseligt. Jeg kan også love og garantere for, arbejdsminister, at der virkelig kan komme nogle skadevirkninger, hvis den offentlige sektor pludselig skal til

fuldstændig uden nogen forudsætninger at forhandle som arbejdsgiver om nedsat arbejdstid. Så aner man virkelig ikke, hvad konsekvenserne vil blive.

Derfor synes jeg godt, at man kan undre sig over, om regeringen overhovedet har set de bønner, som organisationerne kommer med om nærmere vurderinger og analyser osv. Det kan jo godt være, at organisationerne gør det, fordi de måske har en fornemmelse af, at det kunne være, at det private arbejdsmarked ville beslutte nedsættelse af arbejdstiden som et af prioritetsområderne. Hvis regeringen ikke tror på de danske arbejdsmarkedspolitiske signaler, hvad så med alle dem fra Europa i øvrigt? Hvad med det, der foregår i Tyskland, og hvad med det, der foregår andre steder? Det kunne man i det mindste prøve på at lytte efter.

Vores konklusion er altså, at regeringen må, for at sige det meget pænt, fortsætte sit arbejde med vurdering af en arbejdstidsnedsættelse, med vurdering af arbejdstidspolitikken, i lyset af, at indkomspolitikken skal fortsættes, og i lyset af, at en arbejdstidsnedsættelse ikke må være uforsøgt og ikke må være uvurderet, når vi kigger på de beskæftigelsesproblemer, vi har, og at regeringen må fortsætte det arbejde for, at regeringen kan være beredt på det tidspunkt, da vi måske får en arbejdstidsnedsættelse på det private arbejdsmarked.

Det radikale venstre skal derfor foreslå, at regeringen straks nedsætter en hastearbejdsgruppe, en lille ekspertgruppe, der meget nøje vurderer hele denne situation og på en helt anden måde, end det er sket i den redegørelse, der her er tale om. Det skal være en lille gruppe, for den skal være færdig allerede i sommer. Ellers kommer regeringen uhjælpeligt bagefter. Denne gruppe må kunne trække på eksperter rundt om i alle systemerne, hvad enten det er ministerier, hovedorganisationer, kommuner, eller hvad ved jeg.

Forudsætningen for det er, at serviceniveauet ikke skal falde, og at der ikke står besparelser øverst på listen. Det kan godt være, at der skal foretages nogle ændringer i disse ting, men så skal det bare ske i en anden sammenhæng. Det skal ikke blandes ind i en vurdering af en arbejdstidsnedsættelse.

Jeg vil godt sige, at det ikke er et forkrommet overblik, der skal være resultatet af arbejdet, men nogle meget konkrete vurderin-